

MINIKRIMIK 2.

Helyszíni szemle

A lány alig töltötte be a huszonötöt, mégis meg kellett halnia. Életében gyönyörű teremtés volt, hosszú, sűrű barna hajjal és ragyogó, smaragdzöld szempárral. Most itt feküdt előttem az egyszerűen berendezett nappali közepén, kicsavardott végtagokkal, a semmi közepét bámulva – és már nem is ragyogott a szeme.

Untam már ezt a melót. Szinte minden héten újabb hulla, és én mindig ott álltam mellettük, néztem a groteszk pózt, amit életük utolsó másodperceiben vettek fel, és néztem az élettelen szemeket, a kifejezéstelen, szobormerev arcokat. Már túl késő volt, hogy bármit is tegyek ellene: mindenkinek kell egy munka, és nekem is élnem kellett valamiből.

Ennél az utolsónál pár röpke pillanatig úgy éreztem, nem bírom tovább. Elővettem egy cigit, a számba nyomtam, de nem gyújtottam meg azonnal. Mégis mit művelek, kérdeztem magamtól. Aztán úgy döntöttem, nem érdekel, és mégis meggyújtottam a szálát. Mélyet szívtam belőle, majd ahogy kifújtam a füstöt, végre elővettem a kis kék spirálfüzetet is, a farmerom zsebéből meg a Parker tollat. Mindig ezeket használtam, és már a vége felé jártam a kis jegyzetömbnek.

Igazi nyomozó voltam ezekben a percekben, ahogy felvéstem minden egyes adatot az újabb szűz lapra: neve, lakcíme, életkora és a többi... Mindig megpróbáltam a lehető legtöbbet megtudni az áldozatról: mit szeretett, mit utált, mi lehetett a hobbija. Valami számomra is ismeretlen, kissé talán perverz módon meg akartam ismerni ezeket az embereket, afféle posztumusz kapcsolatot alakítva ki velük. Körbejártam a lakást, és mindent óvatosan áttanulmányoztam, hosszúkás csipesszel és természetesen gumikesztyűben, hiszen egy nyomozónak tudnia kell: nem keverheti össze az ujjlenyomatokat!

Már gyerekkoromban is mindig nyomozó akartam lenni, a gyilkossági csoport fontos és nagyhírű, éles elméjű embere. Legtöbbször hosszú, sötét színű ballonkabátban képzeltem el magam, gumikesztyűvel a helyszínen, egyik kezemben tollat, másikban spirálfüzetet szorongatva. Mindig én voltam a központi figura: ott álltam a hulla mellett, az agyam kattogott, úgy vágott az eszem, mint a borotva, és csak írtam, írtam, amíg össze nem gyűlt minden adat, rá nem jöttem az indítékra, majd végül meg nem világosodott előttem a gyilkos kiléte.

Erre most, hosszú évek után, tessék: ott álltam a nappali közepén, a mozdulatlanul fekvő, lassan teljesen kihűlő és megdermedő lány mellett, szinte egy az egyben megfelelő gyermekkori álmképemnek. Az eltérés mindössze annyi volt, hogy nem ballonkabát volt rajtam, hanem farmerdzseki.

Nem akartam tovább maradni, már addig sem, amíg elszívom a cigarettát. Valahogy hamarabb elegendő lettem az egészszől, mint a korábbi alkalmak során. Öregszem, gondoltam. Csakis ez lehet a magyarázat.

Még egy utolsó pillantást vetettem a lányra, elraktam a füzetet és a tollat, felvettem a szőnyegről a fojtózsínort, és amilyen halkán és észrevétlenül érkeztem, úgy is surrantam ki a lakásból, a házból, majd belevesztem az éjszakai forgalomba.

Keresnem kellett egy utcai fülkét, hogy felhívjam a megbízót.

Hurrikán után a csend

Mindig is iszonyodtam a kórházaktól. Iszonyodtam a színüktől, a szaguktól, a betegektől, akik miatt úgy fest az egész belülről, mint egy Kubrick-féle posztmodern horrorfilm. Félhalál premier plánban, csupa élénk színnel. A szüleim, majd később a barátaim is próbálták nekem elmagyarázni, hogy a kórház cseppet sem félelmetes hely, és hogy ott nem őrült sorozatgyilkosok garázdálkodnak, hanem orvosok és ápolók, akik mind az én egészségemet tartják szem előtt. Többször is próbálkoztak, de egyszer sem sikerült meggyőzniük engem.

Minden embernek van valami mániája, valami kis privát őrültsége, ami aztán végigkíséri az életben, egészen a sírig. Az én őrületem a kórházaktól való halálos félelem volt, így aztán mindig is próbáltam a lehető legjobban vigyázni az egészségemre. Napjában ötször mostam fogat, háromszor zuhanyoztam, két marékkaal tömtem magamba a vitaminkészítményeket, és mindig megmostam a tojást, mielőtt feltörtem volna.

A rák ellen azonban nem tudtam mit tenni.

Kissé azért ironikusnak éreztem, hogy egy olyan helyen halok majd meg, amittől világéletemben betegesen rettegettem. Bentről szemlélve végül annyira nem is volt szörnyű, legalábbis addig, míg be nem raktak mellém egy kopasz öregembert, aki úgy horkolt, akár a disznó. Vagy mint tíz disznó...

Napközben persze nem alhattam: vizsgálatok, kezelések, operációk követték egymást sorra, meg ugye a rokonok, aztán egyszer csak éjszaka lett. Az öreg hamar elaludt, nekem esélyt sem hagyott. Mire elálmosodtam volna, már égzengés visszhangzott az egész szobában.

Másnap, amikor az öregot elvitték különféle vizsgálatokra, könyörögve kértem a dokit, hogy csináljon már valamit, adjon nyugtatót, vagy lőjön le, teljesen mind-egy, csak alhassak végre egy kicsit. Ő erre felhúzta a szemöldökét:

– Nem értem – mondta. – A kezelése után a betegek sokszor több napot is átalszanak. Nem érzi fáradtnak a testét?

Önkéntelenül is ordítani kezdtem vele:

– A testem olyan kurva fáradt, hogy már fingani sem bírok, de ez a szerencsétlen úgy horkol mellettem, hogy egy percig sem tudok tőle aludni!

Kértem, hogy adjon valami altatót, de ő határozottan ellenezte az ötletet. Épp most kezdtünk bele egy erős gyógyszeres kezelésbe, mondta, és ha altatót adna nekem, annak beláthatatlan következményei lennének. Akkor, próbáltam a lelkére beszélni, legalább engedje meg, hogy most pihenhessek kicsit. Szó sem lehet róla, mondta ő, most ugyanis egy sor vizsgálat vár rám, egész délután ébren kell maradnom.

Az öreg természetesen aznap éjjel is horkolt. Bár azt hiszem, a horkolás nem a megfelelő szó arra, amit ő produkált. Olyan volt, mintha hurrikán tombolna közvetlenül a fülem mellett. Kikászálódtam az ágyból, megbökdöstem a vénembert, mire abbahagyta – egy perc múlva azonban még hangosabban folytatta.

Sok mindennel próbálkoztam: szólongattam, hogy csituljon, felébresztettem, még a takaróból kikandikáló lábujját is meghúzogattam, de a borzalmas horkolásnak akkor sem lett vége.

A harmadik éjszaka azzal kezdődött, hogy hánytam. Valószínűleg a kezelés hatására, de én biztos voltam benne, hogy ha nem lennék beteg, a kimerültség és az idegesség együttes hatásától akkor is okádnék. Mielőtt visszamásztam volna az ágyamba, rálestem a horkoló öregemberre. Aztán a párnámra pillantottam, majd az örege, utána megint a párnámra és megint az örege...

Másnap reggel közölték velem, hogy a szobatársam az éjjel folyamán sajnos elhunyt. Tüdőbeteg volt, álmában fulladt meg.

Aznap éjjel mélyen aludtam. A hajam és minden szőrzetem kihullt, a csontjaim égtek a kemótól, a gyomromban nem maradt meg semmilyen étel.

De aludtam.

És mosolyogtam álmomban.

Délibáb

– Az isten szerelmére, Karlson! – ordított a főnök, hogy a feje is belevörösödött. Már nem tudott meglepni, nyolc év alatt minden rigolyáját megszoktam. Csendben ültem, és higgadtan figyeltem azt a kopaszodó, ráncos kugligolyót, ahogy egyre csak nő, növekszik, és egyre inkább hasonlít egy monumentális céklára.

Aztán hirtelen kifulladt, a mahagóni íróasztalra borult, és levegő után kapkodott. Zakója belső zsebéből kikapta a nyugtató tablettákat, és egyből bekapott három jókora szemet, csak úgy, víz nélkül, csontszárazon. Ebből is láthattam, hogy sok mindent kellett lenyelnie, míg a főnöki székbe került – nem mindennapi gyakorlatot szerzett benne.

– Figyeljen, Karlson! – mondta, most már némileg higgadtabban. – Jól nyissa ki a fülét, mert csak egyszer mondom el, és egyben utoljára!

Szó nélkül bólintottam.

– Egyetlen esélyt kap – folytatta szigorúan. – Egy utolsót. Ha most sem kapja el azt a szemetet, én esküszöm, lefokozom magát közrendőrré! Veheti az uniformist meg a sárga mellényt, és mehet közlekedést irányítani, vagy beállhat egy egyirányú utcába, és...

Nem mondhatta végig. Az asztalán kellemetlen, ocsmány hangon megszólalt a kőkorszaki telefon. Felvette a kagylót, hallgatta vagy negyed percig, aztán izgatottan lecsapta.

– Ez a maga napja, Karlson fiam! – kiáltott vidáman, már amennyiben vidámanak lehet nevezni a tevebőgés és a páviánvisítás keverékét. – A Gyertyás újra lecsapott!

– Hurrá – mondtam monoton egykedvűséggel. Tulajdonképpen most szólaltam meg először azóta, hogy az irodájába hívatott. – És ez miért olyan jó nekem?

– Mert most egy benzinkútnál járt! – újságolta vigyorogva a főnök. Meglehetősen ronda látványt nyújtott. – Az a marha nem vette észre a biztonsági kamerát, ami minden egyes mozdulatát rögzítette!

Erre aztán már én is felélénkültem. Eddig leginkább egy kókadt virágra hasonlíthattam, kicserepesedett földben, de most jött a húsító záporosó. Kiviharzottam a főnök irodájából, bevágtam magam a szolgálati csotrogányba, és kevesebb, mint húsz perc múlva már a benzinkútnál voltam.

Az egész objektumot sárga szalag fogta körül, a rendőrök és a báméskodók csak úgy rajzoltak a helyszínen. Letettem az öreg fémcsótány seggét egy alacsonyabb járdaszegélyre, és futólépésben iramodtam az épület felé.

Ami odabenn fogadott, egyáltalán nem lepett meg: rendetlen pult, szétlőtt pénztárgép. A földön fehér vonal jelezte az áldozat testhelyzetét, feldobva egy jókora, megalvadt vértócsával. Mellette áldozati gyertya égett. Igen, ez az ő műve, a Gyertyásé, akit immár másfél hosszú esztendeje üldözött a fél rendőrség, a fő-

szerepben persze velem, ki mással – eredménytelenül. A főnök miatta volt úgy kiakadva rám, és azt hitte, soha nem kapom el a gátlástalan szemétládát.

Ahogy a kis, fekete-fehér tévékészülék felé ballagtam, a siker keltette forró bizsergés átjárta minden egyes porcikámat. Már láttam magam előtt a kitüntetésemet, holott fél órával ezelőtt még a lefokozásom volt a téma. A holsápadt tulajdonos reszkető kézzel indította el a felvételt. Néma csendben vártuk a filmet, és akkor...

Akkor valami borzasztó dolog történt.

Tarkómat hideg szellő simogatta, a szívemet egy fagyos marok szorította össze. Émelyegni kezdtem. Nem értettem semmit, ahogy a körülöttem állók sem: a férfi a képernyőn, aki szétlőtte a berendezést, aki megölte a pultos fiút, majd gyertyát gyújtott a még meleg holttest mellett, a gyilkos, akit másfél éve üldöztünk – én magam voltam.

A telefon csörgése ébresztett fel.

Otthon feküdtem kicsi, de lehetőségeimhez képest elegáns lakásomban, és irtozatosan fáradt voltam. Csak az ötödik csörgés után jöttem rá, hogy mi rázott fel a rémálomból.

– Halló! – szoltam a kagylóba rekedt, álmos hangon.

– Karlson fiam! – ordított boldogan, recsegős hangon a főnök. – Karlson, ezt nem fogja elhinni! Ez a maga napja, édes fiam!

– Mi... Mi történt? – kérdeztem értetlenül.

– A Gyertyás újra ölt! De most melléfogott! Nem vette észre...

– A biztonsági kamerát?! – vágtam közbe. – Egy benzinkútnál?!

A főnököt megrendítette a kérdés.

– Karlson! – szolt csendesebben. – Maga ezt honnan tudja?

Rémülten csaptam le a kagylót. A kezem úgy remegett, hogy majdnem félre raktam. Nehezen lélegeztem, és forgott velem a szoba. Azt hiszem, pár pillanatra kisebb sokkot kaphattam. Kirohantam a konyhába, és magamba döntöttem egy kis tequilát – csak úgy, egyenesen az üvegből, só és citrom nélkül. A látásom valamennyire kitisztult, a kezem sem remegett már annyira, viszont az egész testem verejtékben fürdött.

A lehető leggyorsabban összecsomagoltam egy bőröndnyi ruhát, magamhoz vettem az összes készpénzemet és az irataimat, zsebre vágtam a járgány kulcsát, aztán magam mögött hagytam a lakást – vele együtt pedig talán az egész addigi életemet. Amikor az ember filmen látja ugyanezt, nem is gondolná, mennyire nehéz megtenni. Nem érzi a fájdalmat, azt az ürességet, amit pár perccel azelőtt még kitöltött valami...

Becsaptam magam mögött az ajtót, aztán lerobogtam a lépcsőn, ki a parkolóba. Úgy gondoltam, talán még nem késő, hogy elérjem a mexikói határt.

Tévedtem.

Közvetlenül a kocsim mögött egy rendőrautó parkolt. Régi kollégáim, Dan és Pete szálltak ki belőle, hogy komor ábrázattal elinduljanak felém. A kezem ismét erősebben remegett, és egyszerűen nem bírtam kihalászni a slusszkulcsot a farmerzsebemből, bárhogy is próbálkoztam. Aztán ők túl közel értek, én meg teljesen lebénultam. Sem elszaladni, sem ütni nem volt erőm. Csak álltam ott, és vártam a végét.

Dan és Pete némán álltak velem szemben néhány másodpercig – szigorú arcukat mintha márványból faragta volna egy ismeretlen teremtmény –, aztán Pete megszólalt:

– Szervusz, Karlson! – Kimérten bólintott, halkán és gyászosan beszélt. – Hová készülsz? – bökött a bőröndre.

– Miért kérdezed? – tértem ki a válaszára elől.

– A főnök... Nem hívott még? – kérdezte Dan.

– De igen – feleltem halkán, nagyon halkán. Felesleges lett volna bármit is letagadnom. – Ő már... látta a videót?

Mindketten szó nélkül csóválták a fejüket.

– És most... mit akartok tenni? Megverték? Becsuktok? Talán lelőtök?

Egymásra néztek. Jól ismertem ezt az átkozott nézést, ez volt az a bizonyos „szavak nélkül hangosan”. Régóta voltak társak, olyan régóta, hogy már nem csak félszavakból, de egy-egy pillantásból is megértették, mit akar a másik.

Mélyet lélegeztem, elszámoltam egy és félig, mire kicsit alábbhagyott végtagjaimban a remegés. Eddig abszolút jó fiú voltam – legalábbis annak éreztem magam –, soha még csak egy tilos parkolást sem tudtak rám verni, a mai nappal azonban fordult egyet a kocka. Annyira pedig mégsem éreztem magam jó srácnak, hogy önként nyújtsam ki a kezem, esetleg még én is kattintsam magamra a karperecet.

Még mindig egymást nézték. Lehet, hogy öt másodperc sem telt bele, csak én éreztem olyan hosszúnak a néma ácsorgást.

Aztán hirtelen bevillant: most vagy soha!

Jobb kezem ökölbe szorult – úgy ugrott össze, mintha csak valami ősi reflexnek engedelmesskedne –, és éreztem, hogy az addiginál is nagyobb dózisban árad szét ereimben az adrenalin. Pete volt közelebb: talán az állkapcsa is eltört, akkorát kapott. Nekikenődött a szolgálati kocsinak, magával sodorva Dant, akit így most kihagyhattam a nagylelkű osztogatásból.

Ekkorra már a slusszkulcsot is elő tudtam halászni. Bepattantam az öreg Chevibe, ráadtam a gázútást, és ész nélkül tapostam a gázra.

Mielőtt rákanyarodtam volna a főútra, még belenéztem a visszapillantóba: Pete mozdulatlanul feküdt a földön, Dan meg értetlenül nézett. Valahogy úgy, ahogy én néztem volna az ő helyében.

Az utolsó pillanatban gondoltam meg magam, és mégsem lógtam át Mexikóba. Valójában nem csak a rendőrség, de önmagam elől is menekültem, és hirtelen nem tudtam eldönteni, melyik az ijesztőbb.

A Chevit kénytelen voltam egy rozsdáette, kopott kisteherautóra cserélni, és a kinézetemet is megváltoztattam, amennyire tudtam: teljesen leborotvtáltam az arcszőrzetem, félhosszú hajamat tüskefrizurára váltottam, és vettem egy örületesen béna szemüveget, vastag kerettel, nullás lencsével.

Egy lepattant motelszobában gubbasztottam, kényelmetlen és gyanúsan szagló ágyon, a fekete-fehér tévé helyett pedig inkább a retkes falakat bámultam. A kezemben szorongatott whiskysüvegben már alig lötyögött némi pia: minél többet ittam, annál képtelenebbé vált számomra az egész borzalom.

Az álom képei újra és újra lepereregtek előttem: józanul, félrészegen, csontrészegen... Nyitott és behunyt szemmel. Sehogy sem jöttem rá a megoldásra, nem bírtam választ találni. Nem éreztem magamban annak a másik személyiségnek a mozgását, tudatos énemmel egyáltalán nem tudtam azonosulni a Gyertyással. Az istenért, hiszen még a gyertyákhoz sem kötött az égvilágon semmi!

Lassan aztán csak felvászorgott a kismutató a hetesre, aznap már másodszor, úgyhogy bekapcsoltam a tévét: tudni akartam, foglalkoznak-e az ügyemmel, vagy eltussolják, hogy másfél év után közülük került ki a hírhedt sorozatgyilkos.

A rendőrség épületénél hatalmas tülekedés volt, csak fejbükokat és egy maszszaként hömpölygő, szinte homogén testhalmazt lehetett látni, meg néhány magasba tartott mikrofont és újságíró-igazolványt. Aztán hirtelen valakik utat törtek a tömegben, és feltűnt a főnök arca: megjegyzem, egészen másképp festett, mint előtte bármikor. Másodperceken belül megláttam a két rendőrt is, akik kísérték – bilincsbe verve.

A főnök egészen közel ért a kamerához, az arca szinte az egész képernyőt kitöltötte. Nem mondott semmit, de a tekintetétől kirázott a hideg: egyszerre volt végtelenül szomorú és örületesen gonosz. Mintha két lélek lakozott volna a testében.

Egy csapásra nyilvánvalóvá vált minden, számomra mégis csak akkor világosodott ki a kép, amikor a főnököt begyömöszölték a meseautóba. Akkor végre megértettem, és a tenyerembe tettem az arcomat.

Vissza kell szereznem a Chevit, és bocsánatot kell kérnem Pete-től.

Remélem, nem tört el az állkapcsa.